ISSN 0132-4462.
№ 9 2008
ВЕРЕСЕНЬ

перець

Олександр КОСТЕНКО

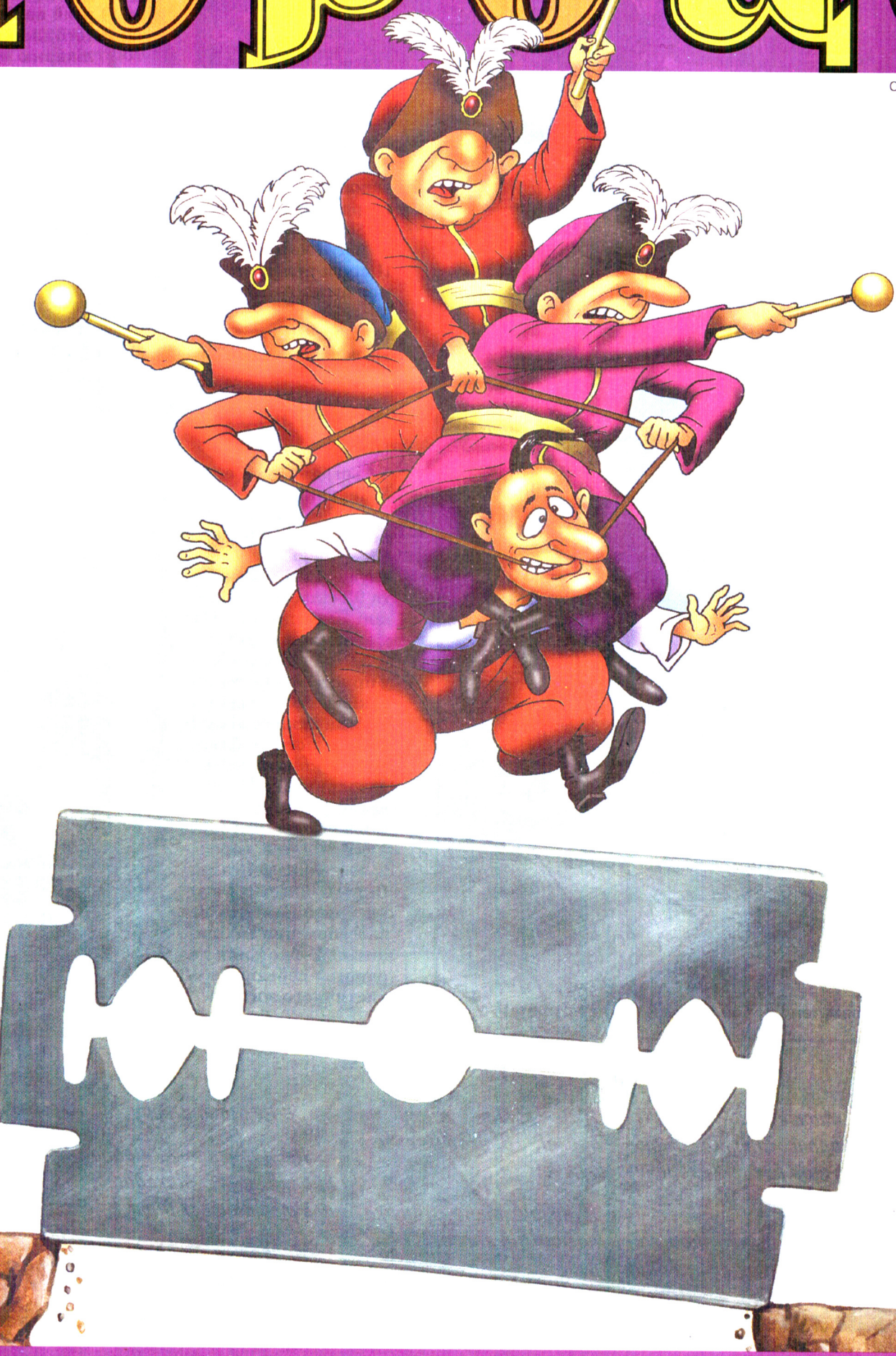

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Не вірю! Більше експресії, темпераменту! Не вірю!

Запитання

✓ Собака гавкає, а де ж той караван?..

✓ Бідо, Бідо ! А хто ж з тобою?

м. Кременчук.

Володимир МИХАЙЛОВ.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Для чого вам пенсія, Кощію, ви й так не помрете!

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

ПАПУГИ ПІД АРЕШТОМ

Одеса (Кор. ІАП). До Біляївського райвідділу міліції доставлено аж 350 папуг. Їх виявили правоохоронці під час огляду одного з авто. Водій твердить, що не знає, звідки вони взялися в його автомашині. Папуги-нелегали — мовчать. А міліціонери тепер сушать голови: «Що ж робити з арештантами?»

НЕ ХВОРІЙТЕ!

Сьогодні у селах Рівненщини первинну медико-санітарну допомогу надають 632 фельдшерсько-акушерські пункти та 92 сільські й селищні амбулаторії. На жаль, майже третина ФАПів знаходиться у пристосованих «дядьківських» хатах. Та й на виклик лікарі здебільшого добираються кіньми та на велосипедах. У кращому випадку — на мопедах чи мотоциклах. Не все гаразд і з медикаментами. Окремі сільські Ради на медикаментозне забезпечення виділяють по 2-4 копійки на одного середньостатистичного жителя.

Баба Оксана збирається в лікарню, на операцію, як вона всім каже. Діагноз сама собі встановила — апендицит. У неї точно так коле і ріже у правому боці, як у куми Ганьки, котрій вирізали оце недавно апендикс. Завтра сусід їхатиме в місто, то й заразом повезе бабу Оксану до лікарні. Отож баба збирається, а дід Василь їй допомагає. Він час від часу нанизує на носа окуляри і заглядає в потертий папірець. Це список того, з чим треба їхати в лікарню на операцію. Бумаженція уже котрий рік ходить по селу і нарешті дійшла до хати баби Оксани. Треба сказати, що кожний, хто повертається з операції, дописує щось нове у список, доповнює його, а тому він

Валерій КОНОНЕНКО

Микола КАПУСТА

Думки Олеся ВОЛІ

■ *Мистецтво продовжувати життя – в тому, щоб його не вкорочувати.*

■ *Живіть так, щоб ліктями не торкатися один одного.*

■ *Не ловіть жінку на брехні, брехатиме ще дужче.*

■ *Не питайте у птаха, навіщо він літає.*

■ *Придумують сюжети, а не літературу.*

■ *Не забувайте: любов приходить і відходить, але лишаються діти.*

■ *Найважче людині, коли поруч немає дурніших.*

■ *Найкраща політика, – коли в країні діють закони.*

■ *В дитинстві день – рік, на старості рік – день.*

м. Київ.

НАРКОЗ

ГУМОРЕСКА

писаний різними почерками, не кожен лікар розбере.

— Марлю і вату вклав? — питає баба Оксана.

— Та вклав, і шприці — теж.

— А що там далі у списку?

Дід, начепивши окуляри, довго дивиться у список, намагається прочитати якесь слово.

— Хто тут надряпав?.. — мимрить він.

— Та хто? Варка! У неї була двійка з каліграфії, як курка лапою гребла. Ну що там?

— Склапель... — нарешті дід стулив докупи кособокі і нерівно розкидані значки.

— Склапель! Скажеш таке... Скальпель. Ніж, яким ріжуть животи і все підряд.

— Але ж у нас його немає?!

— Клади садовий ніж, він гострий, правда, трохи іржавий...

— Може, краще бритву, вона гостріша і блищить.

— Та клади вже що є. Аби добре різало. Далі!

— Зажими... Які зажими?

— Жили зажимати, щоб кров не цебеніла. Візьми отам із п'яток прищепок, не дерев'яних, а пластмасових. Бо дерев'яні не відмиються потім. Далі що?

— Нитки...

— Галька казала, найкраще білі, десятий номер. Зараз принесу, у мене там захована катушка.

— А я чув, що капроновою шиють. Вона краща, міцніша і не перепріє.

— Може, й краща, а де її візьмеш?

— У кума, він же рибак, волосінь для вудки капронова. Я збігаю, не відмовить же для операції.

— Ну, збігаєш потім. А що там ще?

— Наркоз...

— Наркоз?

— Тут так написано.

— Це щоб не боліло, щоб не кричала... — баба Оксана усміхнулась як людина, котра зрозуміла, що її хочуть ошукати. — Ну ні! Без цього я обійдусь. За наркоз я не платитиму. Перетерплю тих півгодини, чи скільки? Он в Гальки вирізали за двадцять хвилин. На двадцять хвилин, мабуть, наркозу треба на цілу гривню. Ні, не діждуться! Скільки років яке життя терпимо, і то не кричу, а це не страшно. Що скажеш, Василю? Хіба не так?

Дід Василь не любив перечити своїй Оксані, але цього разу він не зовсім згодився з жінкою.

— Так воно так. Не те ще терпимо... А може, ми всі живемо під наркозом.

Баба на нього глянула зачудовано, а потім рішуче відрізала:

— Отож бо! Досить одного наркозу.

Олександр КЕРДІВАРЕНКО.

м. Кіровоград.

ДЕРЕВЕНСЬКІ

ОЦІНКА

— Ну, як новий роман? Прочитав?

— Переплив!

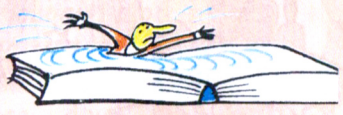

НАСОЛИВ

— Кажуть, твій виступ транслюватиметься по місцевому радіо. Чи не можна уточнити час передачі?

— Ох уже ця популярність! Що, не терпиться послухати?

— Ні, хочу вчасно вимкнути приймача.

У КУЛАЦІ

Два підхмелені чоловіки завели мову про жінок.

— У мене Галина по струнці ходить. Не панькаюсь. Тільки що — і розмова коротка!

— Я свою Дарину теж не пещу — в одному кулаку тримаю.

— Не зрозуміло, причому тут в одному чи двох. По мені, аби міцно було.

— От сказав! А відбиватися чим накажеш?

Валентин ШУЛЬГА.

м. Київ.

Олексій КОХАН

Усмішки з конверта

БРЕХНЯ

— Мамо, а що таке брехня?

— Я не маю часу пояснювати. Включи телевізор і послухай: там постійно брешуть.

ЩЕ РАНО

— Оксанко, ти ходиш до школи? — питає тітка.

— Ні.

— А до дитячого садочка?

— Ходжу.

— А скільки тобі років?

— Не знаю, але мама казала, що заміж виходити ще рано.

Надіслав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська на Львівщині.

ПЕРЕЛЯК

Якось їхав мотоцикліст. Раптом щось його стукнуло по шоломі. Зупинився він, зліз із мотоцикла, пройшов трохи назад і знайшов на дорозі напівживого горобця.

Жаль чоловікові пташки стало. Узяв її додому, поклав у клітку, накришив туди хліба, поставив тарілочку з водою. По тому й спати ліг.

Уранці горобець очуняв, глянув — і жахнувся:

— Де це я?.. Грати... Хліб... Вода... Жах! Значить, я порішив того мотоцикліста.

ЗАГЛЯДАЮЧИ У МАЙБУТНЄ

... Минуло триста літ. Бабуся з онукою іде, розказує малій про колишні часи. Та ось перед ними величезна яма.

— Ти знаєш, що це таке? — питається бабуся.

— То од вибуху атомного реактора,— відказує онучка.

— Молодець! — каже бабуся і гладить малу по голівці.

Через якийсь час підходять вони до другої ями.

— А це що таке?

— То від другого атомного реактора.

— Молодець! — каже бабуся і гладить онучку по другій голівці.

МИСЛИВСЬКИЙ СЕЗОН

Здибав мисливець колегу з рушницею і питає:

— Куди це ти? Хіба ж сезон іще не закінчився?

— Та знаю, що закінчився. Але я все іще не сказав про це дружині.

Надіслав Назар МЕЛЬНИК.

м. Вінниця.

Вадим СИМИНОГА

Володимир АДАМОВИЧ

ОПИСКИ САМОПИСКИ

КАШАГЛОТ.

КАШОВИЙ АПАРАТ.

КАШЕЧНИК.

ГАРПУЗОВА КАША.

ІМПУЗАНТНА ОСОБА.

ПАТРАЛЬНИЙ ПОСТ.

БЛАТОДІЙНИК.

ПРАВОШЛАНГОВИЙ.

КУЛАКТИВНА БІЙКА.

КРАЛЬНИЙ БІЗНЕС.

ДОХЛОФОС.

ПРАВОЗАТИСНИК.

Віктор ІГНАТЕНКО.

м. Прилуки Чернігівської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Приймаємо позафракційного Семена до нашої фракції?

— Звичайно! Він зробить суттєвий внесок у забезпечення її життєдіяльності.

ЖИВУЧА

ГУМ

І треба ж було мені завернути на ту вулицю! Завжди добирався додому автобусом, а то вшнипилось гайнути пішки. Та ще й Глиняною. Хоч би чимось примітна була вулиця. А то ... жодного тобі пивного бару, навіть паршивенького винного погрібка. Одна лише «бізнесменська» крамничка «Купуй товар у Маримона».

Ех, і далася мені взнаки ота крамничка! Ще за кільканадцять метрів од неї почув якийсь підозрілий гамір. Наддав ходу. Чи ти ба! Крамниця, мов оселедцями діжка, натоптана покупцями. Люд вирує, як смола у казані. Але спрацювала звичка тих часів, коли на прилавках нічого путнього не було. Я вже кілька років у чергах не стояв. А тут раптом вихопилося:

— Що дають?

— Пантофлі, пане-добродію. Із протиревматичними устілками. О! — повернув до мене голову дідок, який марно намагався просотатися углиб натовпу. — Кажуть, ревматизм як рукою знімають...

Пантофлі мені ні до чого. Поготів із протиревматичними устілками. Та, як на зло, мене вгледіла друкарка з відділу кадрів нашого заводу.

— А ходіть-но сюди, Миколайовичу, — змовницьки підморгнула. — Я для вас місце в черзі зайняла. Сміливіше. Ліктями, ліктями орудуйте. Отак їх, отак! Хай не напирають.

А натовп вирує, як у ті часи, коли навіть за кількою черга була. Басовиті окрики чоловіків:

— Куди преш на капот?!

— Ванько! Жени його з черги, хай не буде таким розумним.

Але верх над басами брали жіночі фальцети:

— Продавець! Куди дивишся? Не давай йому без черги! Чуєш? Не давай! Він думає, що як нап'ялив шляпу, то йому все дозволено. — Манько! Ану її по мармизі! Хай не пре, песиголовка!

— Що міліція? При чому тут міліція, як грім порося вбив? Совість треба мати.

Червонощока продавщиця хутко торгувала. Швидко відраховувала здачу і вручала покупцю червоні пантофлі з білим кантиком. Її руки з легкістю фокусника робили свою справу. І, як не дивно, гамір, який із кожною хвилиною загрожував перерости у справжню бурю, не дратував дівчину, а, навпаки, викликав задирикувату усмішку.

Нарешті я добився до прилавка.

— Дві пари сорок третього.

— Лише одну, — коротко відрізала продавщиця. — Всім треба. Ніхто не застрахований од ревматизму. Наступний.

Як тепер вибратися з крамниці? Стіну, утворену з опасистих людських тіл, і ядром не проб'єш.

Мініатюри з натури

* * *

Над пристойністю, ладом збиткується нелад,
Хто сьогодні «у моді»: працелюби? Злочинці!
Що не рік — розростаються «царські» села,
Що не рік — вимирають села в глибинці.

* * *

Ще нерідко тішить вухо
Словесна мудрація.
Колись була показуха,
Нині — презентація.

* * *

Так, влада пам'ята,
Що підданих мільйони.
Тож через те така
У неї охорона?

* * *

Що телевізор наш
Показує відкрито,
Незручно якось аж
Розказувать при дітях.

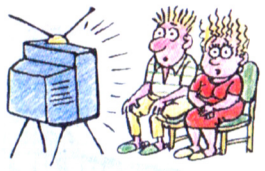

* * *

Фантазій пишних флер
Приземлюють проблеми.
Без спонсорів тепер
І генії... нікчеми.

* * *

Жіноча драма: не вернути
Минулі весни, стрічі, дати,—
Іще не встигла озирнутись,
Як перестали озиратись.

* * *

До декотрих міст і регіонів
Влада достоту прихильна.
Вільні економічні зони...
А решта територій — невільна?

* * *

Найдорожче обходяться виборцям в нас
Безплатні набори із круп і ковбас.

Микола АТАМАНЧУК.

м. Житомир.

Олег ГУЦОЛ

КОРОТКО КАЖУЧИ

* Дурість на язиці сидить.

* Із синоптика виріс у фантаста!

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Скільки я тебе, Лантух, пам'ятаю, ти завжди напідпитку.

— З горя п'ю: ще в третьому класі мені несправедливо поставили двійку — з тих пір і п'ю.

ЗВИЧКА

ЕСКА

Виручив кремезний дядько у засмальцованому ватнику:

— Хлопці! Пособимо!

Мене з силою вгвинтили у середину натовпу. Почув, як щось затріщало. Так, ніби ламали об коліно щойно зрубану гілляку. Працюючи ліктями, продирався крізь натовп. І таки вирвався. Глянув на себе і укляк: од мого недавно купленого плаща тільки правий рукав залишився.

Мабуть, у моїх очах блиснув відчай, бо якийсь чолов'яга одразу підбіг до мене.

— Вам недобре? Може, «швидку»?

— Та ні, — махнув я рукою. — Тут, бачите, яка ситуація: за три гривні купив, а на сімдесят того... порвав...

— Еге, гарний був плащ, — співчутливо похитав головою чолов'яга, обмацуючи рукав. — Перепаде, либонь, від дружини?

— І не кажіть, — зовсім занепав я духом.

— Нічого, — заспокоїв мене чолов'яга. — Зате пантофлі з протиревматичною устілкою матимете. Не кожного дня, скажу вам, викидають на прилавок такий товар.

Сам не свій доплентався додому. Ще у коридорі почув колоратурне сопрано дружини:

— Отакі тепер бізнесмени! Знайшли, що на здачу давати. Ну, навіщо вони мені?!

Дружина із люттю хряснула чимось об підлогу.

Прочинив двері — ой нене! Під порогом лежали червоні пантофлі з білим кантиком.

— Бери! Взувай, — кинула мені дружина. — Неподобство! Всяке дрантя замість здачі дають.

Через годину я трохи заспокоївся. Але тут прителіпалася теща. Вислухала свою доньку та й каже:

— Треба ж якось збувати неходовий товар. На Глиняній, у Маримона, теж отакі залежались. То продавщиця, кажуть, рекламний спектакль влаштувала. Із своїх родичів організувала чергу. А народ і купився. Як побачив чергу, відразу в магазин повалив. А «рекламістка» ще й чутку пустила, що пантофлі імпортні, із протиревматичною устілкою. Що там робилося — не приведи Господи. Ледь прилавок не рознесли. А на одному сіромасі, чула, од плаща лише правий рукав залишився.

Я стояв ні живий, ні мертвий. У нових капцях. Ноги «закрутило». Але, мабуть, не від ревматизму.

Никанор ДУБИЦЬКИЙ.

смт Муровані Курилівці Вінницької області.

БАВОВНА — іграшка.

ЗАГОЛОВОК — заступник голови.

СОНАТА — довгий-довгий сон.

КАНАЛІЗАЦІЯ — телепрограма.

ВОДОГРАЙ — водне поло.

Василь МОМОТЮК.
с. Росошани,
Чернівецька обл.

Словничок-жартівничок

ПРАЩУР — предок щура.

САПЕР — той, що сапає на городі.

ЛІНІЙКА — ледача людина.

ЗУБР — учень, який зубрить завдання.

МИСЛИВЕЦЬ — філософ.

СТЕЖКА — спостереження.

ПРОТЕСТ — розмова про тести.

БАРВІНОК — художник.

ШПИГУН — комар.

ЕКСПОРТ — колишній порт.

ГРІШНИК — банкір.

Стелла ОНИЩЕНКО.
с. Червоноармійське
Одеської області.

Георгій МАЙОРЕНКО

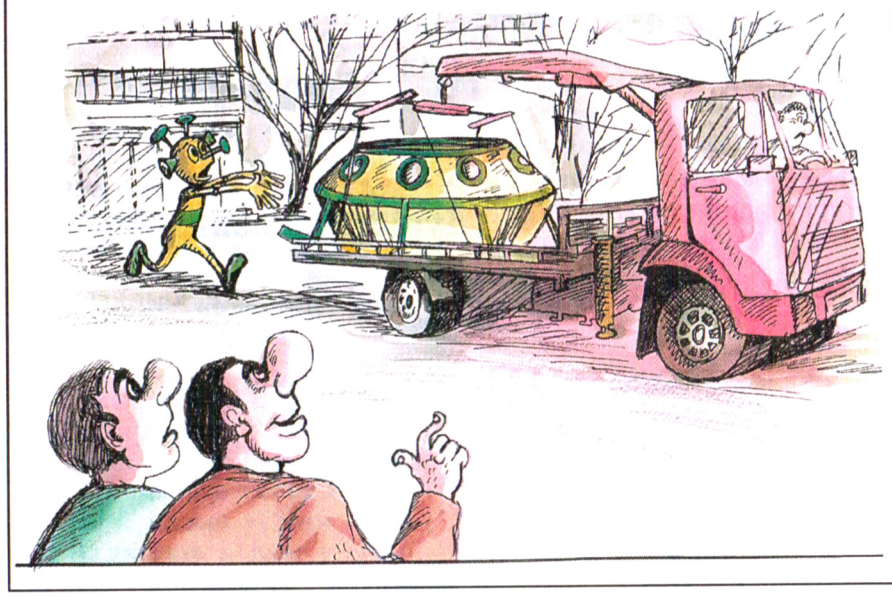

— У нашому місті тільки евакуатори працюють справно!

НАШ ВЕРНІСАЖ

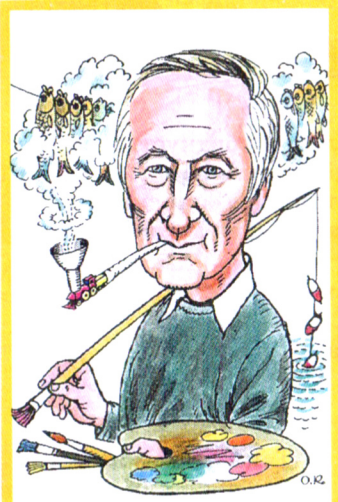

Дружній шарж Олексія КОХАНА.

1 липня художнику Олександрові НІКОЛАЙЦЮ виповнилося б 70 років.

Ще кілька місяців тому він зустрічав гостей у Музеї гетьманства, де була його персональна виставка. Олександр Євгенович — член Національної спілки художників України, працював у галузі живопису, станкової і сатиричної графіки. Його злободенні малюнки на політичні теми часто друкувалися в українських часописах.

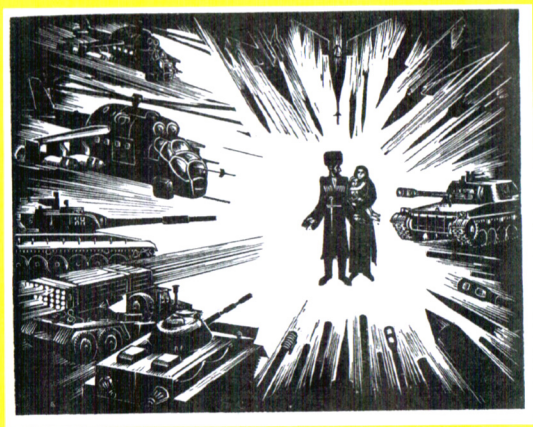

НЕЧАСТІ ГОСТІ

— Йой, які у вас курчата гарні! Ви на краю села живете: курей не крадуть?

— Раз на рік...

— Як це?

— Та, ади, раз украдуть усіх — потім більше не приходять.

НА КОЛІНАХ

— Ну як ти провів учорашній вечір?

— Та-а, полежав на колінах...

— Що за дурниці! На колінах стояти, а не лежать!..

— Стояв я на колінах позавчора, аби вона дозволила полежати у неї на колінах сьогодні.

Надіслав
Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

ОСЛИ

У місті оголосили про виставку ослів. Обгородили майданчик, продали квитки. Народ збирається... Ходять усі, дивляться один на одного і запитують: «А де ж осли?»

ПАРАДОКС

Вранці радісний їдеш на дачу — подихати свіжим повітрям, поспілкуватися з природою; увечері ледве ноги тягнеш із того трикля того городу.

Надіслав
Ростислав ВІВСАНЮК.
м. Чернігів.

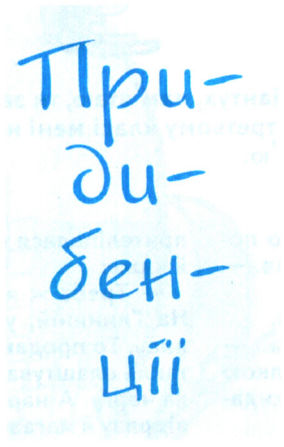

НАУКА

Дід цілу годину проводив із онуком виховну роботу. Нарешті сів навпроти нього і каже:

— А тепер, Миколко, повторимо слова, яких ти не повинен говорити при дорослих...

ПОРАДА

Ваша дружина тупотить ногами, не хоче вас слухати. Постарайтеся не заважати їй: може, вона танцює.

Надіслав
Віктор РАГУЛІН.
с. В. Бобрик
Краснопільського району
на Сумщині.

ПІДВИЩЕННЯ

Начальник підлеглим:

— Якщо будете добре працювати — у вересні підвищу зарплату...

— Знову?! — дивуються ті. — Ви так ловко керуєте... Зарплати не платите, зате весь час підвищуєте!

СЛІД БИ УТОЧНИТИ

Суддя каже звинувачуваному:

— Притягаєтеся до суду за образу: ви назвали свого сусіда ослом.

— Вибачте, ваша честь, але хто саме почуває себе ображеним?

Надіслав
Іван КАЛИТА.
м. Черкаси.

Літературні пародії

МИ ЩЕ ОГО-ГО-ГО...

Не ходи, кажу, до дівки,
Краще лобом бий одвірки,
Чай з малини пий.
Не ходи, кажу, до дівки,
Бо ти вже старий...

Володимир МОРДАНЬ.

Міркую отаким, Морданю, робом,
(Бо й сам не о юнацькій вже порі):
Як сила є одвірки бити лобом,
То ми ще не такі, видать, старі.

ЗАУВАГА З ПРИВОДУ

Спочатку всі рушили
на Югославію
понапривозили
тонни касетників
та іншого мотлоху
і настала ера горілочки
нашої найстабільнішої
вільноконвертованої валюти...

Віктор НЕБОРАК,
«Вірші з приводу».

Не все у стовпчик писане,одначе,
є віршами насправді, Небораче...

НЕБЕЗПЕЧНА ЄРЕСЬ

Я, єретик, молився з осик...

Микола РАЧУК.

До Вас, Миколо, жоден єретик,
Здається, не молився ще з осик.
Звичайно, зверху краще видно світ,
До неба ближче при такій позиції,
І плюс вагомий, що вже стільки літ
В Європі не існує інквізиції...
Та ризик залишається великий
Упасти при моліннях із осики.

ДЕ БДЖОЛИ ТА ДЖМЕЛІ ГУДУТЬ

Хай сніги улітку, навесні морози,
Хай у січні липень бджолами гуде.
Лиш би ти і гори, а у травні грози.
Хай багата осінь до людей прийде...

Василь ВАСКАН.

Не ляка негода Василя Васкана,
Лірик не боїться метеозагроз.
Тільки звідки осінь щедрою постане,
Як сніги улітку, навесні мороз?..

Сергій КОВАЛЬ.

м. Чернівці.

Володимир СОЛОНЬКО

Василь ФЛЬОРКО

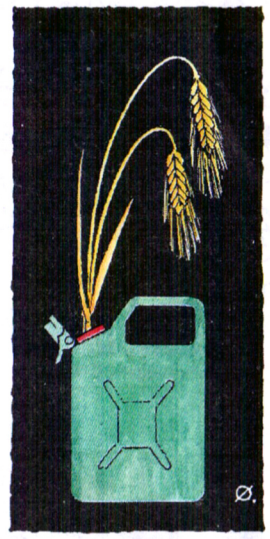

ІРОНІЗМИ

- *Можна жити і на пенсію, якщо, окрім неї, мати ще й гарну зарплату.*
- *Наша міліція здатна спіймати того, хто не встиг від неї втекти.*
- *Девіз торгаша: «Де великі гроші, там і Батьківщина».*
- *У великій політиці спираються на засоби масової дезінформації.*
- *Біля того, хто смітить грошима, завжди повно двірників.*

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Нарешті цього аферіста заарештували!
— Та ні, це його охорона.

Усячина

РІЗНИЦЯ

Один юнак, прагнучи зажити слави на композиторській стезі, спитав Моцарта, як пишуться симфонії.

— Ви ще дуже молоді,— сказав маестро. — Чому не починаєте з балад?

— Але ж ви почали писати симфонії, коли не мали ще й десяти років! — висунув свій «аргумент» молодик.

— Правда ваша,— погодився Моцарт,— але я нікого не питав, як вони пишуться.

ГРІВ РУКИ

Французький король Людовик XIV завжди обходився без рукавичок. Якось на зимовому полюванні дворянин, що брав участь у тій королівській забаві, поцікавився у одного із придворних:

— Невже у нього руки не мерзнуть без рукавиць?

— Так,— відказав той,— його рукам ніколи не буває холодно, бо він постійно тримає їх у наших кишенях.

Вінегрет із перцем

Олександр КОСТЕНКО

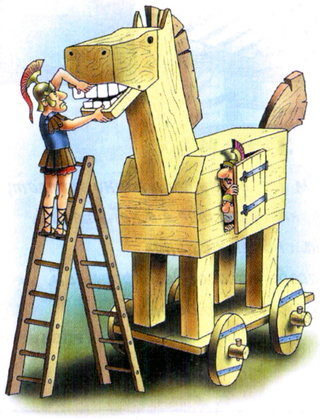

НАРОДНІ УСМІШКИ

КОНТРАРГУМЕНТ

— Ви визнаєте, що обікрали ювелірну крамницю? — звертається суддя до звинувачуваного.

— Ні!

— Слухайте,— каже суддя,— у цій залі присутні чотири свідки, які вас бачили саме тоді, коли ви обкрадали ювелірну крамницю.

— Ваша честь, я можу привести сюди кілька тисяч людей, які не бачили, що я обкрадав ювелірну крамницю.

Микола НЕСВАТ.

м. Херсон.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Мого чоловіка учора забрала «літаюча тарілочка»!
— А ви її номера не запам'ятали?

Василь ФЛЬОРКО

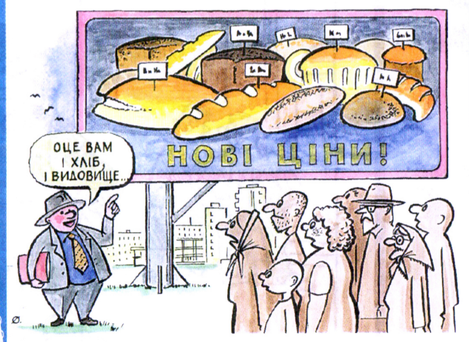

Микола КАПУСТА

НАРОДНІ УСМІШКИ

ІДЕАЛЬНА ДРУЖИНА

— Пощастило тобі, Остапе, з дружиною?

— Чому так гадаєш?

— Бо ти ж одружився на вчительці.

— Ну то й що?

— Вчителька — це ідеальна дружина. Чи не єдина у світі жінка, котра, коли щось запитає, замовкає на якийсь час, щоб вислухати відповідь.

Віктор КОВАЛЕНКО.

смт Сахновщина на Харківщині.

НАРОДНІ УСМІШКИ

УСЕ Є...

До аптеки заходить чоловік і питає:

— У вас є чорна ікра?

— Є.

— І червона є?

— Є.

— А раки є?

— Усе є.

— То дайте мені!

— Давайте рецепт!

Віталій ЛЕБІДЬ.

смт Базалія на Хмельниччині.

Іван САВЛЮК

— Приємно відзначити, що на тебе ніхто не скаржиться.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— У вас хата згоріла через вибухи на складі боєприпасів? Вибачте, зате хлопці вам новий бліндаж збудують.

НАРОДНІ УСМІШКИ

А НЕ Я...

Жінка прийшла до психолога:

— Мені так важко без чоловіка...

— А що сталося?

— Вже десять років, як він помер.

— Десять років? Але ж у вас четверо маленький дітей!

— Ну то й що? Адже це чоловік помер, а не я...

Віктор КАЛЮСИК.

смт Віньківці Хмельницької області.

Олег ГУЦОЛ

НАРОДНІ УСМІШКИ

ТАКІ ЧАСИ

— Як, діду Андрію, життя?

— Та як?.. Пережив війну, десятки економічних реформ, три шлюби, вісім повеней, одну пожежу, а мій онук учора заявив: «Дідусю, ти нічого не розумієш у житті...»

Степан ЛУЦЕНКО.

м. Ромни Сумської області.

Анатолій ГАЙНО

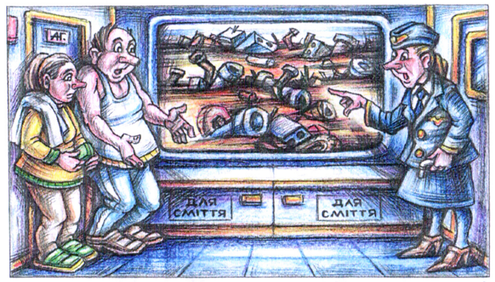

— Чому у вагоні всі туалети зачинено?
— Бо проїжджаємо санітарну зону...

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

НАРОДНІ УСМІШКИ

Є МОЖЛИВІСТЬ

— А все-таки і я можу чесно заробити мільйон гривень! — радісно повідомив сусідові вахтер Сидоренко.

— Де? — здивувався той.

— На своїй роботі.

— Та невже?

— Точно! Ось дивись підрахунки. Варто лише перейти на хліб і воду.

— І що?

— І через п'ять тисяч років — мільйонер.

Євген ПОМІЧНИЙ.

смт Добровеличківка Кіровоградської області.

Олег СМАЛЬ

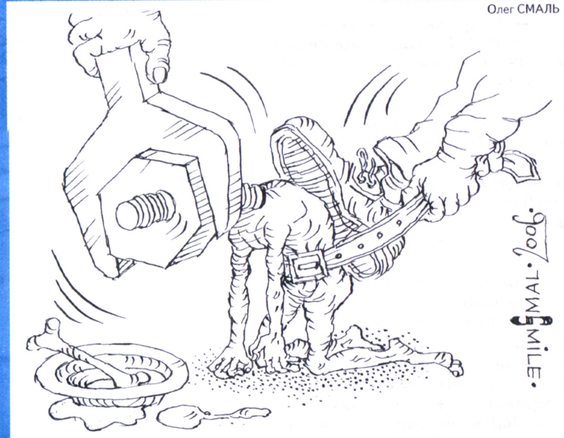

Сергій ФЕДЬКО

Василь ФЛЬОРКО

НАРОДНІ УСМІШКИ

БЕЗВИХІДЬ

Молодиця скаржиться подрузі, що в будинку, де вона тепер живе, стіни дуже тонкі — кожен чує, що у сусідів за стіною робиться чи говориться.

— Ну, цьому, думаю, можна зарадити,— каже подруга.— Треба стіни килимами завішати.

Молодиця трохи подумала і закрутила головою:

— Ні, так нічого не вийде! Тоді ж я не буду чути, що у сусідів говорять!

Вікторія ПРОКОПЕНКО.

м. Київ.

Дві бувальщини

ЖАРТІВНИК

Одного хлопця призивали в армію. У військкоматі запитують:

— У яких військах бажаєте служити?

— У партизанських!

— Та ви що? Таких військ у нас немає! Партизанський рух виникає тільки тоді, коли війна, під час окупації для боротьби із ворогом...

— От коли війна буде, тоді й покличете! А я поки що вдома почекаю.

...Загримів у прикордонники...

КЕРМО І ЯЄЧНЯ

... — Обережно, обережно, куди тебе несе! Бачиш, вискочила на перехрестя іномарка — стукнеш, нам до смерті не розрахуватися! — штрикає чоловіка дружина.

— Я їду по головній вулиці — моя перевага. Знак бачила?

— Ну, чого стоїмо? Уже жовтий... Та не повзи, мов ота черепаха!.. І чого б оце я притискувалася до бордюрів?

— Нехай обганяють, якщо так квапляться.

— Вимкни поворотну блималку!

— Ще рано...

... — Обережно, обережно, не бризкай жиром на плиту!.. Ти багато яєць одразу вбила. Посоли, ти завжди забуваєш посолити! Переверни! О, Боже мій, зараз підгорить! Перчиком, перчиком посип! — повчає чоловік дружину.

Дружина знервовано кидає виделку на стіл і шипить на чоловіка:

— Що з тобою сьогодні? Гадаєш, що я нездатна елементарну яєчню приготувати?

— А ти думаєш, що маєш право давати свої безглузді поради людині, котра вже тридцять літ за кермом?

Роман КРИКУН.

м. Сокаль
Львівської області.

Василь ФЛЬОРКО

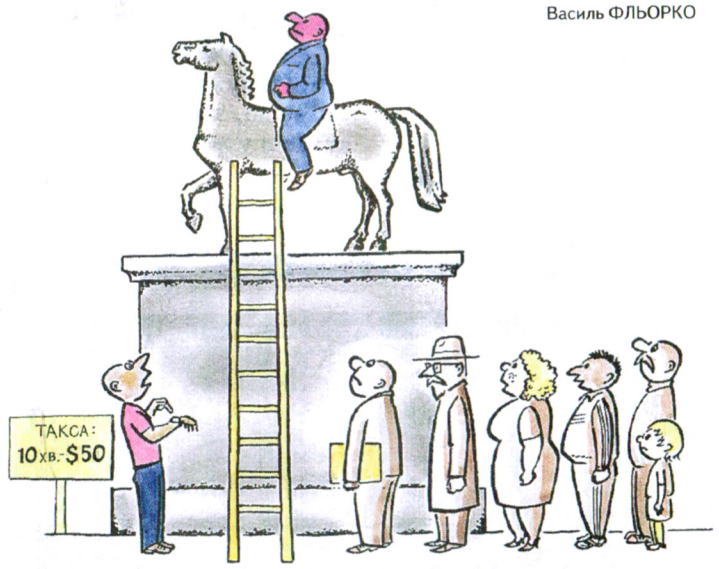

Микола КАПУСТА

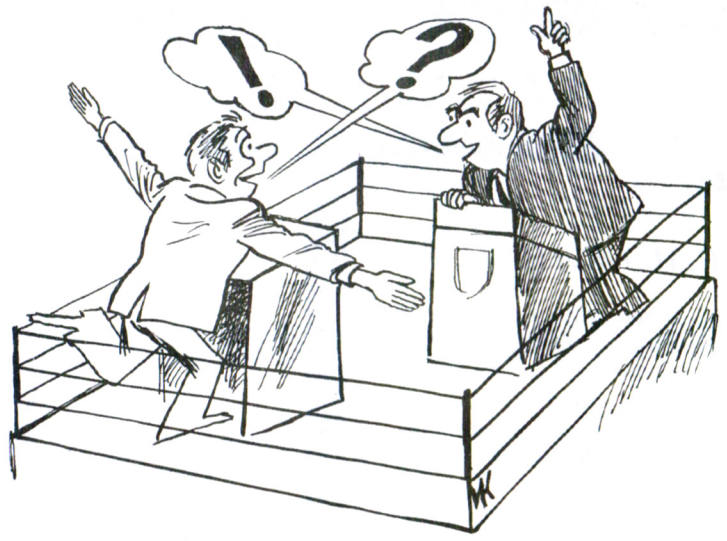

Володимир АДАМОВИЧ

ЛИСИЦЯ І ЖИРАФ

Байка в прозі

Колись вони навчались разом у вищій лісовій школі, а оце зустрілись — Лисиця і Жираф.

Погомоніли про життя-буття, свої здобутки. Лисиця й каже:

— Дивуєш ти мене, Жирафе: вже, мабуть, і пенсію бачиш із висоти свого зросту, а розумнішим не став: скнієш там, де й починав після навчання. Козел, Осел і Баран вже давно вибилися, як то кажуть, в люди. Лінивець — і той обіймає високу посаду, а ти... І не дурень же: на кільканадцять голів вищий від них, кругозір неабиякий маєш. Зовнішність і статура — на заздрість кожному. З такими даними он яку кар'єру можна зробити!..

— Не виходить, Лиско.

— Бо гордий надто. Гнучкішим треба бути. Схилити, коли треба і перед ким треба, голову, поперека зігнути. Не зламаєшся.

— Не вмію я. Та й пізно вже ламати себе.

— Викинь ці дурощі з голови. Надію завжди треба мати. Вона, як відомо, гине останньою. Тож спробуй. Всі гнуться, коли треба. І нічого — непогано живуть.

Через якийсь час знову зустрілися колишні однокашники.

— Ну то як? Прислухався до розумної поради?

— Намагався вчинити, як ти радила, подруго. Але не виходить, не можу я зігнутись перед будь-ким: клятий радикуліт не дозволяє...

Віктор МУРАВЙОВ.

м. Харків.

Перший дзвоник

Малюнки Анатолія ГАЙНА

— Готовий до школи! Взяв усе, що може знадобитися.

— Після школи ми трохи відсвяткували Перше вересня. Ось ваш Вова...

— Нарешті купили дитині все до школи!..

Вітаємо!

Дружній шарж Анатолія АРУТКОНЯНЦА.

З нагоди присвоєння народній артистці України Неонілі КРЮКОВІЙ звання Героя України

Цій новині громада вся зраділа:
— Героєм стала пані Неоніла?
Оце чудово! То таки ж до діла!
Із її уст мистецьке рідне слово
Не пурхало комусь там на догоду —
Воно уміло, чесно, принципово
Служило людям, рідному народу!..
Низький же їй уклін! А навздогін
За тим уклоном — ще і ще уклін!

Автошарж.

Нашого давнього автора, вірного друга «Перця», художника-постановника улюблених усіма мультфільмів «Лікар Айболить», «Острів скарбів», «Пригоди капітана Врунгеля» та ін. Радну САХАЛТУЄВА з нагоди присвоєння йому звання народного художника України

Без зайвих слів, без пишномовних од
Сказати можна коротко і ясно:
Народного вітає весь народ!
Бо заслужив Митець!.. І це прекрасно!

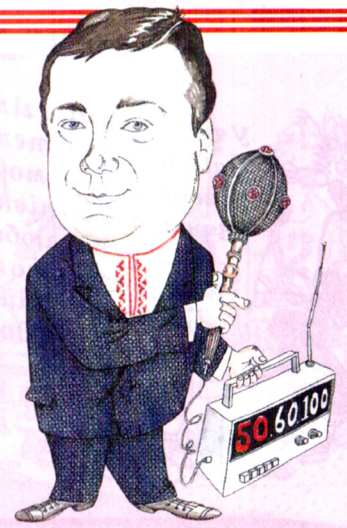

Дружній шарж Володимира СОЛОНЬКА.

З нагоди 50 річчя президента Національної радіокомпанії України Віктора Івановича НАБРУСКА

Діждавшись цього славного моменту,
Сердечно зичим пану президенту
Іще сто років чутися при силі;
І щоб на підходящій частоті
Усе у нього йшло на чистій хвилі
Без перешкод — в ефірі і в житті!

СМІШНИКИ

ЕКОНОМІСТ

Студент економічного факультету підходить вранці до батька:

— Тату, позич до стипендії сто гривень.

— Гаразд, тримай...

— Ні, зачекай... Давай тільки п'ятдесят. Тоді ти мені будеш винен п'ятдесят і я тобі п'ятдесят.

ОГОЛОШЕННЯ

«Продається місячний грунт. Недорого. По ціні щебеню. 100% передоплати. Самовивіз».

КАЗКА І ДІЙСНІСТЬ

Червона Шапочка дзвонить у двері бабусі. Відчиняються двері, на порозі стоїть Вовк, длубається зубочисткою в зубах:

— Ой, а тут жила моя бабуся?! — дивується Червона Шапочка.

— Нічого не знаю. Тут тепер офіс,— відповідає Вовк.

ПОМИРИЛИСЯ?

— Вітаю, Євгене! Ти нарешті помирився з дружиною? Учора бачив, як ви разом пиляли дрова.

— Та ні, то були меблі...

ЗУСТРІЧ

Іде група студентів пустелею. Раптом бачать: їхнього викладача, у котрого навіть залік із першого разу скласти не можна було, по шию зарито у пісок! Вони до нього:

— Хто це вас так, Іване Петровичу?!

— Та проходила тут до вас ще одна група з нашого факультету...

— І що ж, піску їм не вистачило?!

Добірку підготував Остап ПРУДНИК, студент II курсу Інституту журналістики КНУ ім. Тараса Шевченка.

Чернівецьке радіо відповідає

— Яка різниця між нашими і китайськими автоінспекторами?
— Китайські паличками їдять, а наші — всю сім'ю годують.

●

— Що це таке — підприємство-напівбанкрут?
— Ще є що красти, але вже нема чим вивезти.

Флоріан БОДНАР.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хотів у Рай! Хабара тицяв! Заберіть, він ваш!

Горченя

Сторінка для дітей

Анатолій ВАСИЛЕНКО

СУЧАСНЕ ТЕЛЯ

У садку поміж гіллям
Заблудилося теля.
Дзвонить по мобільнику
В розпачі до півника:
— Озовися, любий друже,
Я блукать втомилось дуже.
А на голос твій, Петрусю,
Враз додому доберуся.

Геннадій ГОРОВИЙ.

с. Трипілля на Київщині.

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ КАЗКИ

ХТО РОЗУМНІШИЙ

Їхали двоє чоловіків дорогою — один вгору, другий униз. Дорога була вузька, то й коні зупинились один навпроти другого.

Стали чоловіки сваритися, хто кому має дорогу дати.

«Я їду вгору — то ти мені маєш поступитися!» — кричав один.

«Ні, навпаки: ти маєш дати мені дорогу, бо я вниз їду!»

Нагодився тут старий дідок. Вони до нього: розсуди, хто кому має дати дорогу.

«Чи вгору, чи вниз,— дорогу має уступити той, хто розумніший», — відказав дід.

БАТЬКІВСЬКИЙ СКАРБ

Збирався помирати один господар — покликав він своїх синів та й каже: «Сини мої! Залишаю я вам у спадок дідівський шмат поля. Доглядайте його і знайте: на тому полі заховано великий скарб, який я здобував усе своє життя. Поділіть його між собою — і будьте щасливі».

От поховали сини батька і кинулись перекопувати поле. Тяжко трудились вони, а справа була навесні,— але скарбу так і не знайшли.

«Давай засіємо поле,— сказав старший брат,— щоби ніхто не здогадався, а восени знову почнемо копати».

Восени брати зібрали багатий урожай і знову взялися за пошуки скарбу. Та нічого так і не знайшли. А поле тим часом годувало їх, люди з повагою почали ставитися до молодих господарів. З часом розжилися худобою, ще прикупили поля і стали заможними людьми. Та все дякували своєму батькові, що подарував їм найбільший скарб — любов до праці.

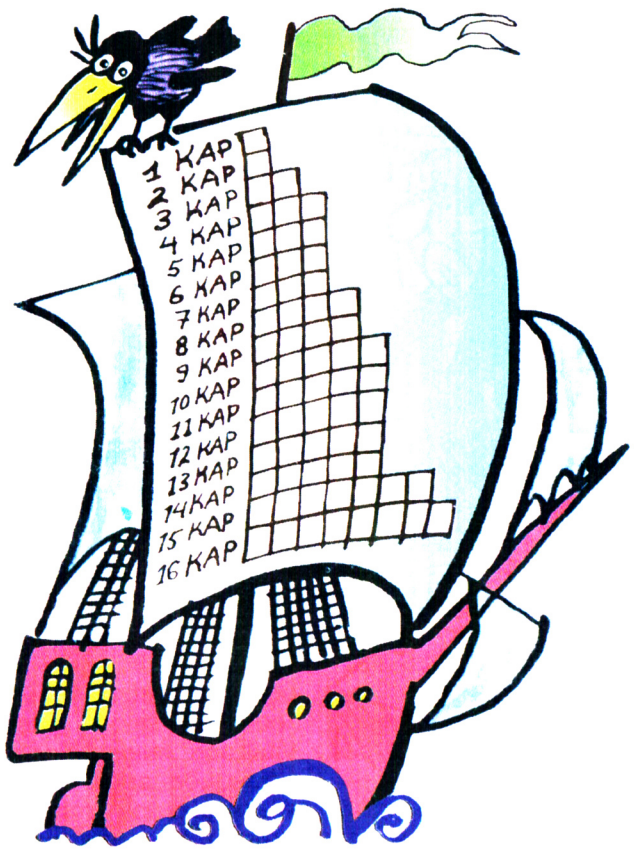

КРОСВОРД, ЯКИЙ СКЛАЛА ВОРОНА

1. Суворе покарання. 2. Бойове шикування піхоти у формі чотирикутника. 3. Місце відкритого добування корисних копалин. 4. Невелика прісноводна риба з родини коропових. 5. Товстий, твердий папір. 6. Те саме, що варта. 7. Чоловічий головний убір. 8. Гори. 9. Валка верблюдів. 10. Народне гуляння, маскарад, що супроводжується іграми, танцями. 11. Старовинний вітрильний корабель із трьома або чотирма щоглами, на якому іспанці й португальці робили морські походи. 12. Сорт твердих цукерок, які виготовляють із цукру. 13. Криво, негарно написана літера. 14. Смачний овоч, який люблять і смаженим, і вареним, і печеним. 15. Малюнок, що зображує когось чи щось у смішному вигляді. 16. Грошова одиниця.

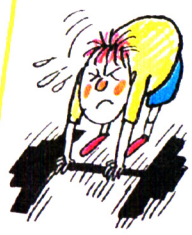

ЗАГАДКА

На землі весь час лежу,
Ти спішиш, і я спішу,
Бачить мене кожен
А піднять не може.

(чинш)

Петро КОЛОМІЄЦЬ.

м. Полтава.

АФОРИЗМИ

❄ *Мені важко говорити, тому змушений кричати.*

❄ *Зарплата у нас африканська. Зате ціни — європейські.*

❄ *Так надавав першу допомогу, що вона виявилася останньою.*

Василь ТИТЕЧКО.
с. Мале Вербче Сарненського району Рівненської області.

❄ *У нас багаті допомагають бідним так, що ті стають ще біднішими.*

Юрій САВЧУК.
м. Ровеньки що на Луганщині

❄ *Чоловік, щоб не мати вигляду слабака, сам віддає дружині зарплату.*

❄ *Справжній герой той, хто не боїться не тільки ворога, а й свого командира.*

❄ *Щоб не мучити людей, успіхами не хвалять, а потай пишаються.*

❄ *Нам потрібний середній клас, щоб боровся з бідністю і багатством.*

❄ *За те, що риба гниє з голови, відповідальність несе електорат.*

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.
м. Київ.

Для цікавих та допитливих

ЗАДАЧА

Відомо, що гарно вишколені пожежники устигають одягнути свої робочі штани за три секунди.

Питається: скільки штанів може одягнути один гарно вишколений пожежник за п'ять хвилин?

МОВОЮ ЦИФР

Статистичні дослідження свідчать, що:

10% (десять процентів) чоловіків, ідучи з дому, прощаються з дружиною;

90% (дев'яносто процентів) чоловіків, які йдуть од дружини, прощаються із домом.

ПЕРЧАНСЬКА ГВАРДІЯ

Нещодавно в редакції побував наш давній автор з с. Пикова Калинівського району, що на Вінниччині Олексій Михайлович БОЙКО. «Хоч і хвороби на старості дістають, але я лікуюся ще й гумором. Як і раніше пишу»,— мовив Олексій Михайлович і запропонував добірку нових віршів.

ОТАК!

Стало
Глузду і валюти,
Щоб усе —
Перевернути.
А поставити
На ноги —
А ні глузду,
А ні змоги.

КОЛИСКА

Село —
Колиска України,
Її надійне
Опертя.
Та хтось
Колиску
Так гойдає,
Щоб з неї
Випало...
Дитя.

РАДІО

Купив радіо
Кирило,
Щоб у хаті
Говорило.
Щоб у курсі
Трішки бути
Та щоб мову
Рідну чути.
Увімкнув.
Почав шукати:
Аж чужинці
Пруть до хати!
Всяк розказує
Своє.
— Ну, а наші
Десь тут є? —
Запитав себе.
І знову
Взявсь шукати
Рідну мову.
Всі канали
Обійшов —
Хоч би слово
Де знайшов!
Вимкнув радіо
Кирило,
Щоби душу
Не ятрило,
І сказав:
— Купив дарма...
України в нім —
Нема.

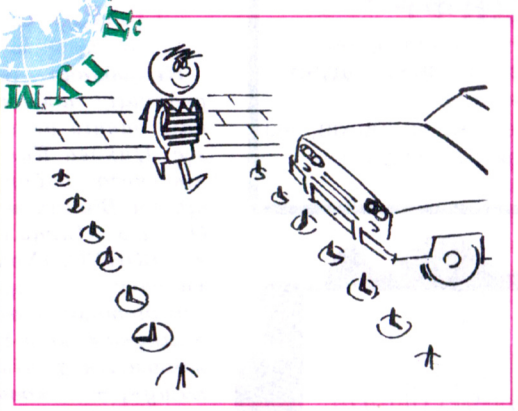

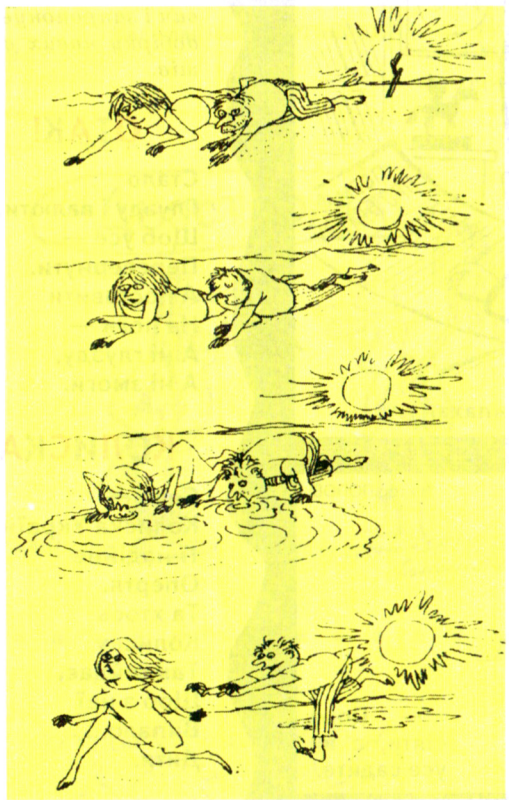

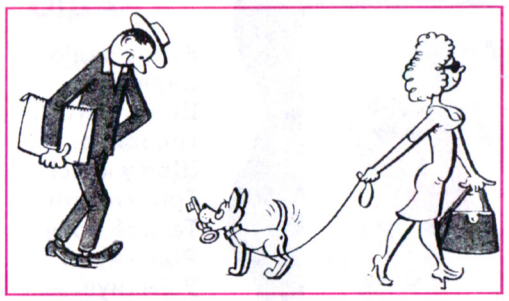

Інтерсмішинки

НОВИНА

— Любий, ти чув, що Айвон розстався із Мерилін?

— Хто тобі казав?

— Його дружина.

НАЙВАЖЛИВІШЕ

Банкір Уолтер напучує свого дорослого сина:

— Найважливіше, синку, щоб дружина була освічена, інтелігентна і вродлива. І хай тебе не гнітить те, що вона дуже багата.

НА ЖАЛЬ...

Берегом понад Темзою прогулюється чоловік із фотоапаратом. До нього підбігає жінка:

— Прошу вас, сер! Біжімо скоріш! Моя подруга тоне!

— Прошу вибачення, міс, але фотоплівка закінчилася.

МАРНА ТРИВОГА

Ребека каже Йонашеві:

— Знаєш, любий, отой твій касир, якого ти маєш за чесну людину...

— Що сталося? — аж підскочив Йонаш.

— Освідчився мені в коханні.

— Ой, слава тобі, Господи! А я вже подумав був, що він утік із касою!

БО МОЖЕМО

— Дженні, кажуть, що твій чоловік завів собі коханку.

— Наше матеріальне становище тепер таке, що вже можемо собі це дозволити.

Підготував Д. МИТЮК.

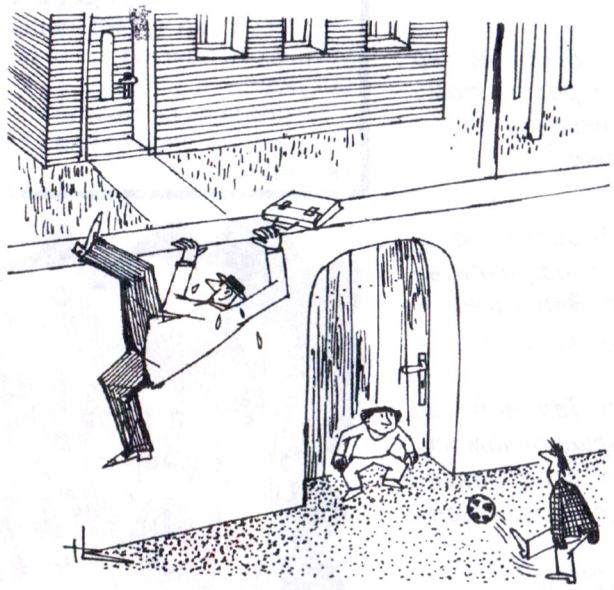

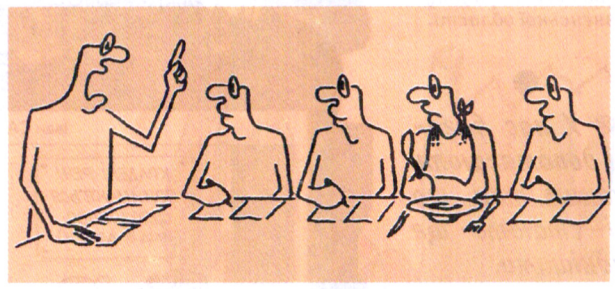

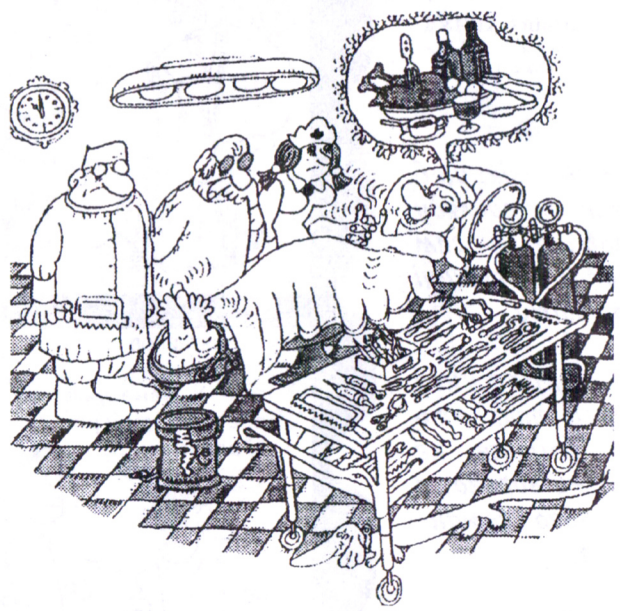

Феліче АНДРЕАЗІ

МІНІСТРИ

Міністрів так багато, що чоловік не годен знати всіх. Та й вони самі не завжди один одного знають. Я знайомий із дружиною одного міністра — усе здибував її у римській м'ясній лавці, куди вона ходить купувати фарш. Одного дня, коли ми розмовляли, підійшов якийсь дуже вишуканий чоловік, сердечно потиснув мені руку і сказав:

— Дорогий... дорогий колего.

Може, прийняв мене за когось іншого, не знаю, але підхопив під руку і отак удвох рушили вулицею. Коли опинилися перед отією кам'яницею, куди ходять міністри, я спробував був повернути назад, та він не відпустив мене, а легенько підштовхнув до входу. Зайшли в якийсь салон, де я побачив багато таких же вишуканих добродіїв; моя поява їх зовсім не здивувала. Сердечно тиснули руку і теж казали:

— Дорогий... Дорогий колего.

Один із них підійшов і спитав мене, як справи із квартирою для його невістки. Мабуть, переплутав із міністром будівництва. Другий показав мені фото якоїсь сумної дівчини з телячими очима і сказав:

— Буду вам дуже вдячний, якщо зробите щось для неї...

Може, прийняв мене за міністра сільського господарства.

По тому вони завели балачку поміж собою і, здається, добре розумілися — явно вже читали ранкові газети.

Перегодом прибув найважливіший міністр. Я зрозумів це з адресованих йому поклонів інших. Він теж сердечно потиснув мені руку, після чого почав промову. Раптом зупинився і, вп'явшись у мене поглядом, прорік:

— Кажіть, що маєте...

Я подумав, що він цікавиться вмістом моєї сумки базарної, але він повів далі:

— Що думаєте про мою зовнішню політику?

Я сказав:

— Ну... в певному розумінні...

Але оскільки ця відповідь здалася мені закороткою, то додав:

— Іменно.

Після мого виступу всі міністри стовпилися довкруж мене і, сердечно потискуючи руку, промовляли:

— Браво! Добре зробили, що сказали йому все у вічі. Пора вже!

Потім прощалися зі мною, примовляючи:

— До вівторка, до вівторка.

У вівторок пішов знову, бо дуже мені цікаво було. Але трохи розчарований, що мене прийняли за міністра. Не знаю... мені здається, що я не настільки безликий.

Переклад із італійської.

Слово не горобець...

«Що це ви, рядовий Крещук, все повз, та мимо, та в «молоко» — мішень, це вам не теща, яку треба лише добре налякати».

«А яка різниця між палицею і діркою? У палиці два кінці, у дірки може бути і один, дивлячись з якого кінця дивитись».

«Станьте туди, дивіться тут, як доповідаєте сюди, як ви там...»

«Ви що, перший раз в армії, чи останній раз у туалеті?»

(Із записника солдата).
Надіслав
Б. ФЛОРІАН.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Народна мудрість каже: «Не зігнешся до землі, то й гриба не знайдеш». Так то воно так, а на малюнку нашого художника Володимира Адамовича зовсім не така картина: сидить на виході із лісу чоловік, а грибники, котрі йдуть із повними кошиками боровиків, кидають йому до козуба по кілька грибів. («Перець» № 7).

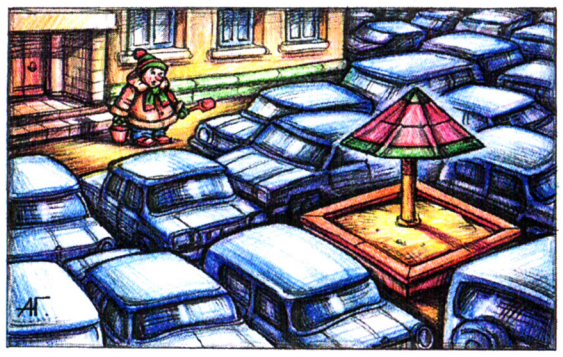

Журі сподобалися підписи до цієї карикатури багатьох читачів: **Віктора ВЕРХНЯКА з м. Христинівки Черкаської області, Андрія КОЗУБА з м. Лубен, що на Полтавщині, подружжя ДЕРЕВ'ЯНКІВ з м. Острога Рівненської області, групи студентів-філологів із Київського національного університету імені Тараса Шевченка...** Усі вони були за крок до перемоги. Та найбільше вразило журі те, що **Оксана КРИШТАЛЕВА з м. Львова і колишній будівельник БАМу Василь Кирилович ШЕВЧУК, котрий мешкає в с. Зоряному Віньковецького району Хмельницької області,** запропонували майже однакові підписи. І до того ж — дотепні: ***«І у нашому лісі тепер працює податкова інспекція».***

Вони і стали переможцями!

Вітаємо!

Редакція надсилає їм книги «Український анекдот (від козацьких часів і по наші дні)», а усіх читачів запрошує придумати підпис до малюнка Анатолія ГАЙНА.

На переможців чекають призи!

КРОСВОРД

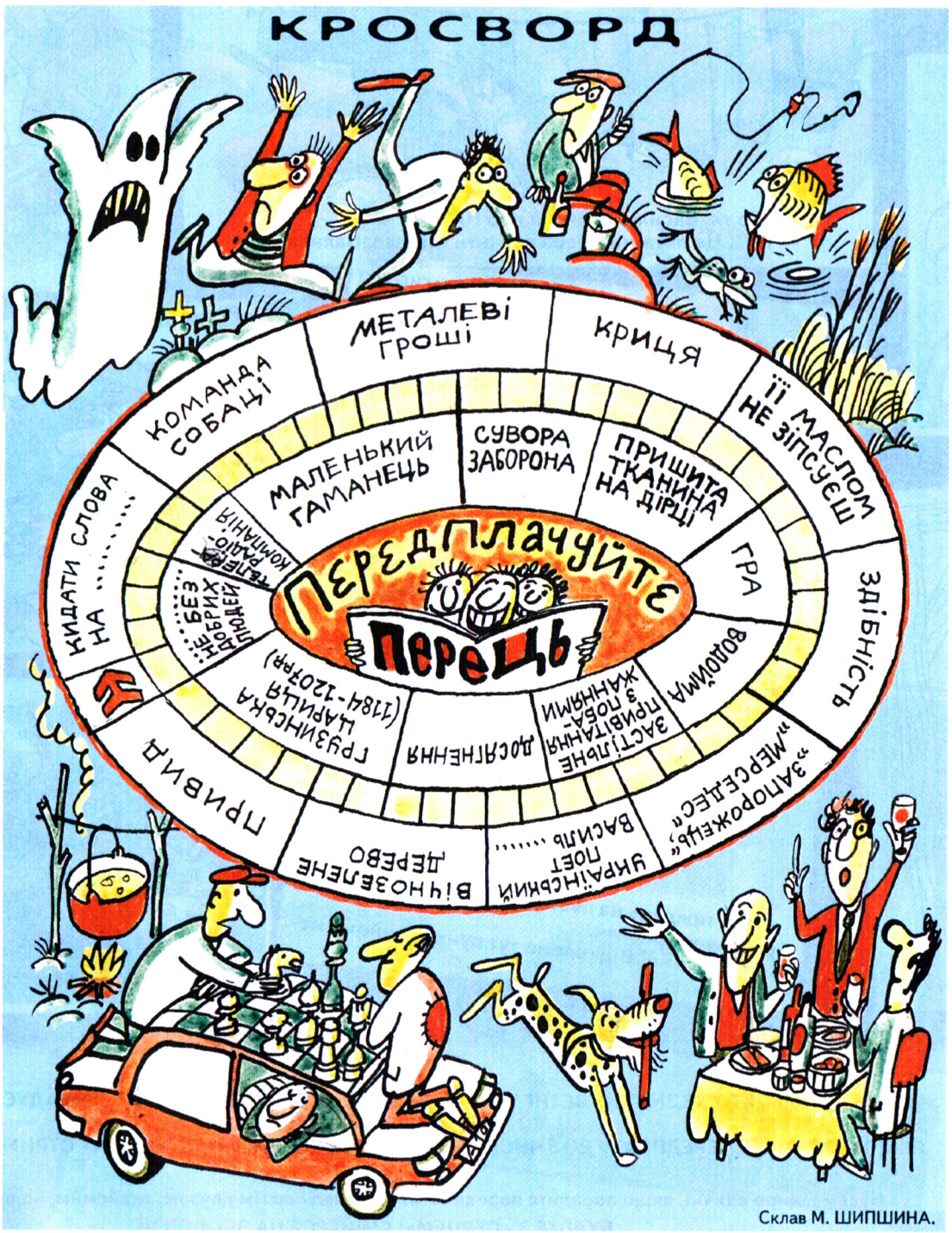

Склав М. ШИПШИНА.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Кара. 2.Каре. 3.Кар'єр. 4.Карась. 5.Картон. 6.Караул. 7. Картуз. 8. Карпати. 9. Караван. 10. Карнавал. 11. Каравела. 12.Карамель. 13. Каракуля. 14. Картопля. 15. Карикатура. 16. Карбованець.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, НАДРУКОВАНИЙ У «ПЕРЦІ» №8

Ш	О	К	О	Л	А	Д	■	Л
А	М	О	■	І	Л	■	Г	О
М	А	К	Р	А	М	Е	■	М
Б	Р	А	У	Н	І	Н	Г	■
А	■	■	Р	А	■	Е	■	У
Л	А	Н	■	■	Н	Й	Е	Р
А	■	■	■	■	■	■	■	А
■	■	■	■	■	■	■	■	Г
А	■	■	■	■	■	■	■	А
Ф	■	■	■	■	■	■	■	Н
О	■	Б	У	Л	А	В	А	■
Р	І	О	■	У	■	А	Р	Б
И	■	С	О	К	І	Л	■	А
З	■	■	■	■	■	■	■	Л
М	■	■	■	■	■	■	■	К
■	■	■	■	■	■	■	■	А
С	■	■	■	■	■	■	■	■
Е	■	■	■	■	■	■	■	С
Л	■	С	У	Р	М	А	■	И
Е	П	І	Т	Е	Т	■	А	З
Р	О	К	■	Н	И	Т	К	А
А	П	■	Т	О	Р	Е	Р	О
■	І	■	■	О	І	■	К	■
О	Л	І	М	П	І	А	Д	А

ПЕРЕЦЬ № 9 (1589)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 22.09.2008. Підписано до друку 24.09.2008. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 8570 прим. Зам. 0110809. Ціна договірна.

© «Перець» 2008 р.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Микола КАПУСТА

Василь ФЛЬОРКО

Василь ФЛЬОРКО

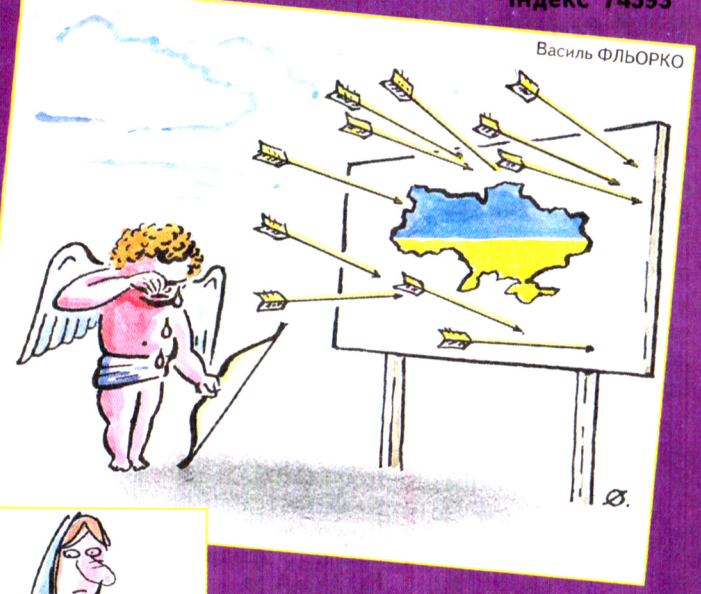

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Що ти, Василю, думаєш про НАТО?
— Гм... Це питання треба вивчити глибше. Наливай!

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Сергій ДЕМОРАЦЬКИЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— За тиждень на цьому місці вже третя аварія. Треба щось робити.
— Зробимо! Відкриємо тут пункт прийому металобрухту.

Олег СМАЛЬ

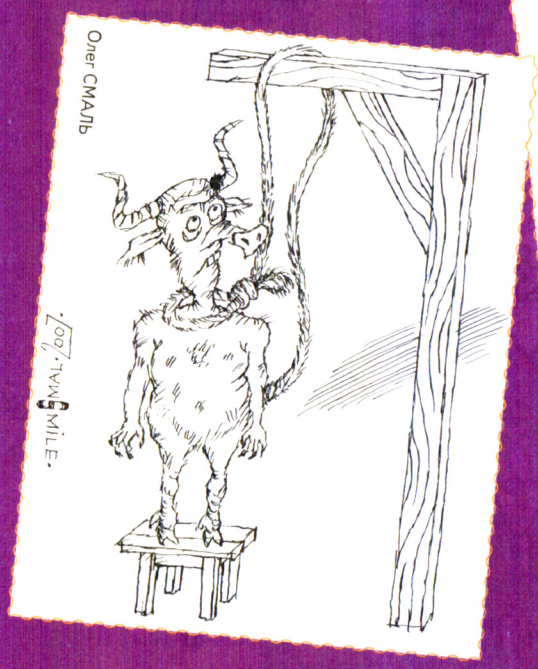

Анатолій ГАЙНО

4 820012 960675 09

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!